

Cắt Móng Tay Cho Cú Mèo

Contents

Cắt Móng Tay Cho Cú Mèo	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6: Phiên Ngoại 1	18
7. Chương 7: Phiên Ngoại 2	19
8. Chương 8: Phiên Ngoại 3	19
9. Chương 9: Phiên Ngoại 4	20
10. Chương 10: Phiên Ngoại 5	21
11. Chương 11: Phiên Ngoại 6	22

Cắt Móng Tay Cho Cú Mèo

Giới thiệu

Một người đàn ông tình cờ trong lúc đang đi câu cá thì lại nhặt được một con cú mèo nhỏ rất đáng t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cat-mong-tay-cho-cu-meo>

1. Chương 1

Trong phòng hiện tại chính là cục diện giằng co giữa hai phe.

Vệ Lăng ngửa đầu nhìn lên máy điều hoà, ôn nhu dụ dỗ: "Giác Giác, nhanh xuống dưới, hôm nay không cắt móng tay".

Đối diện tầm mắt của anh là một con cú mèo đầu ưng [1] đang đứng thẳng, đầu hơi nghiêng, giống như một toà tượng đá đứng vững vàng ở đó, mặc cho Vệ Lăng trái dụ phải dỗ, vẫn cứ bất động như ngọn núi.

Nghe được giọng anh, cặp mắt to tròn như pha lê của đôi phương quảng tới tia nhìn khinh bỉ, nếu như có thể lồng tiếng, Vệ Lãng tin chắc nhất định phải là âm “Hừ!” đầy khinh thường.

Vệ Lãng cười khở, thở dài trong lòng, đôi lúc anh thật không biết mình rốt cục đang nuôi một con chim hay một con người.

Giác Giác được Vệ Lãng nhặt được khi đang trên đường đi câu cá.

Ngày ấy, mặt trời đã dần về phía tây, những đám mây như ngọn lửa đem cảnh sắc chung quanh nhuộm một màu đỏ ửng, anh đang đem cần câu đi về, khi ngang qua một thảm cỏ liền nghe thấy một loạt tiếng vang.

Anh quay đầu, liền thấy một con cú mèo nhỏ ngây ngốc, ngơ ngác đứng ở đó híp đôi mắt, trông như đang lạc đường, thấy Vệ Lãng nhìn sang liền trợn to đôi mắt đen như mực.

Qua một hồi lâu, nó dường như cảm thấy sợ sệt, hai cái lỗ tai nhọn vẹo vào một cái dựng đứng lên, giống như có tiểu cô nương kéo lên trên, thỉnh thoảng lại run lên.

Vệ Lãng tự nhận mình là một người cứng rắn, nhưng thấy cảnh tượng này, lòng anh cũng phải mềm ra.

Anh thả cần câu xuống, cúi thấp người, cẩn thận tiến về phía trước, nói với nó rằng: “Đừng sợ, tao không làm mày bị thương đâu.”

Con cú mèo nhỏ nghiêng đầu nhìn anh một hồi, lúc sau, nhảy nhảy từng bước ra, như một viên cầu nhỏ nhỏ. Vệ Lãng nhân cơ hội đem nó ôm vào trong ngực.

Để sát vào nhìn kĩ ra là một con chim non chưa trưởng thành, lông chim mới nhú lên, dường như cực kì đói bụng, mí mắt hồng hồng nhắm lại, cuộn thành một khối dựa vào trong ngực Vệ Lãng.

Vệ Lãng sờ sờ đầu nó, trong lòng mềm mại đến rối tinh rối mù.

Anh đem cú mèo nhỏ bỏ vào trong áo, lấy tay nâng lên cho đến nhà.

Về đến nhà, Vệ Lãng mới vừa đem cú mèo nhỏ bỏ lên bàn, nó liền ngã rầm ở đó, chắc là đói đến không còn sức lực. Vệ Lãng sợ hãi đi nhanh vào phòng bếp tìm mấy miếng thịt gà sống băm ra cho nó ăn.

Anh vừa nhìn cú mèo nhỏ ăn uống vừa lên mạn tra cứu, lại hỏi không ít bạn mạng, mới xác định đây là một con cú mèo rừng. [2]

Vệ Lãng đi tới sờ sờ đầu của nó, lông chim mềm mại mới vừa mọc, hết sức thoải mái. Anh cúi đầu ôn nhu hỏi: “Gọi mày là Giác Giác có được hay không?”

Cú mèo nhỏ ngẩng đầu liếc mắt nhìn anh, tiếp tục cúi đầu, ăn từng chút một. Vệ Lãng coi như nó đồng ý, lại sờ thêm mấy cái.

Đêm đó, anh tìm một hộp giấy, rải giấy vụn vào, coi như là chỗ ở tạm thời cho Giác Giác.

Giác Giác đi vào, nằm xuống giống như em bé ngoan, đầu hướng ra ngoài, chớp chớp mắt nhìn Vệ Lãng.

Nó nghe lời thật, Vệ Lãng cảm thán, chính mình nhặt được một bảo bối.

Ngày thứ hai Vệ Lãng mở mắt ra liền nhìn thấy Giác Giác đứng ở đầu giường nghiêng đầu nhìn anh.

Sáng sớm nhìn thấy nhóc con đáng yêu như thế, tâm tình cũng trở nên tốt, Vệ Lãng sờ sờ cánh Giác Giác, cùng nó chào hỏi: “Giác Giác, chào buổi sáng.”

Giác Giác như là nghe hiểu được, dùng mỏ mổ mổ anh một chút như đáp lại, lực rất nhẹ, không thấy đau chút nào.

Một tháng sau, giấy phép nuôi nấng của Cục Lâm nghiệp mới được xét duyệt.

Giác Giác chính thức trở thành một thành viên trong nhà.

Qua một tháng ở chung, Vệ Lãng phát hiện, Giác Giác cùng những con cú mèo khác không giống nhau cho lắm.

Nó rất kén ăn, chỉ ăn thịt đùi gà, Vệ Lãng đem thịt đùi gà cắt thành từng miếng dài cỡ một phân, dày ba phân, dùng màng giữ tươi bọc lại rồi cho vào tủ lạnh, chờ đến giờ cơm lại cho vào lò vi sóng hâm lại.

Nó đang trong thời kì trưởng thành, mỗi ngày ăn cả một đĩa thịt. Vệ Lãng thỉnh thoảng cũng sẽ mua một ít bột hải sản, trộn vào trong thịt, bổ sung một ít dinh dưỡng thiết yếu cho Giác Giác.

Giác Giác khi đói bụng kêu rất chói tai, thế nhưng chỉ cần ăn no, sẽ “Anh anh anh” kêu to lên, như nói với anh “Xem này, tôi ăn no rồi.”

Vệ Lãng còn chú ý tới, Giác Giác rất thích mổ chần, mỗi lần mổ sẽ phát ra âm thanh “Lúu ra lúu rú”, như là nói cho Vệ Lãng mình đang chơi rất thích thú.

Giác Giác hồi còn chưa lớn lên không thích uống nước, Vệ Lãng liền tìm một cây bút lông sạch, nhúng nước rồi đưa tới mép nó, nó sẽ tránh trái tránh phải, né ra không chịu uống, ánh mắt loé ra vẻ chán ghét.

Nó lại yêu thích tắm rửa.

Có lần Vệ Lãng tắm rửa, nó ở bên ngoài mổ vào cửa, mổ đến vang trời, như đang cùng Vệ Lãng oán giận: “Bại hoại, đi tắm lại không mang theo tôi.”

Vệ Lãng bắt đắc dĩ, đành phải quấn khăn tắm, đi kéo cửa ra. Mới vừa mở cửa ra, liền nhìn thấy Giác Giác nghiêng đầu đứng trên sàn nhà, đáng vẻ phẫn nộ, lông đều dựng lên.

Vệ Lãng ngồi xổm xuống, đưa tay ra: “Đến đây đi.”

Giác Giác nhẹ nhàng nhảy vào bàn tay anh.

Nó nhỏ như vậy, Vệ Lãng một tay đã có thể bao lấy.

Vệ Lãng nâng nó đi về phòng tắm. Giác Giác vừa nhìn thấy nước, liền vui sướng kêu một tiếng.

Nó yêu thích gội đầu, Vệ Lãng chỉ cần đem nó để dưới vòi nước, Giác Giác liền sẽ tự mình chải vuốt, đem mình chải xù lông như con nhím.

Vệ Lãng sau đó liền để bên cái phòng nhỏ của Giác Giác một thau rửa mặt nhỏ, đổ đầy nước sạch. Lần đầu tiên Giác Giác tắm rửa liền vui vẻ mổ anh hai lần. Sau đó, nó mỗi ngày đều tắm rửa ba, bốn lần.

Nhưng nó vẫn yêu thích tắm rửa cùng Vệ Lãng. Mỗi lần Vệ Lãng đi vào phòng tắm, nó đều như con chó nhỏ lắc lư lắc lư theo sau.

Nhóc con ngốc, Vệ Lãng nhìn Giác Giác chơi hết mình trong nước rồi cười nói.

Trò chơi Giác Giác yêu thích nhất là “Bay cao cao”.

Vệ Lãng chỉ cần giang hai cánh tay, hô một tiếng: “Giác Giác, đến bay cao cao.”, Giác Giác sẽ nhào tới, treo ở trên người Vệ Lãng. Nó thích nhất hai vị trí chính là vai và trước ngực Vệ Lãng, có một thời gian nó cứ treo người ở đây, hại Vệ Lãng phải thay vô số áo sơ mi.

Mỗi lần “Bay cao cao”, Giác Giác đều sẽ mượn Vệ Lãng cánh tay, nỗ lực bay về phía trời cao, trong đôi mắt đong đầy trông đợi, nhưng thường vẫn thất bại.

Dù sao cũng là một con chim, Vệ Lãng vừa nghĩ vừa vuốt đầu nó.

Vệ Lãng có lần vui đầu làm việc, không để ý tới Giác Giác, tới lúc ngẩng đầu lên, lại phát hiện không thấy Giác Giác nữa. Anh sợ đến mức vội vàng đi tìm, lật tung hết căn nhà cũng chẳng thấy nó đâu, tới lúc đang vội vàng đầu đầy mồ hôi, lại nghe thấy âm thanh đập cánh trên đỉnh đầu.

Vệ Lãng ngẩng đầu liền thấy Giác Giác đứng trên đèn treo, đôi mắt to tròn đầy đắc ý như muốn nói: “Anh xem, tôi bay cao như vậy, anh không thể bắt được tôi.”

Không biết nó dùng phương pháp gì bay lên, thật sự là quá nghịch ngợm.

Vệ Lãng liền yên lòng, cả người đều thả lỏng. Anh nghĩ phải trừng phạt Giác Giác một lần, vì thế liền nghiêm mặt, nói Giác Giác: “Xuống dưới!”

Giác Giác cảm nhận được Vệ Lãng đang tức giận, nơm nớp lo sợ mà bay đến vai anh, dùng đầu không ngừng cọ cọ cổ Vệ Lãng để lấy lòng, đem Vệ Lãng cọ đến bó tay.

Nó vừa nhìn Vệ Lãng nguôi giận liền to gan đi lên, móc Vệ Lãng góc áo nhìn về phía nhà bếp như muốn nói:” Ta mệt mỏi quá, cần cung cấp đồ ăn.”.

Vệ Lãng cùng nó mắt to trừng mắt nhỏ một lúc, cuối cùng thở dài mà nhận mệnh đi về nhà bếp.

Giác Giác chưa bao giờ chạy lộn xộn, thường là Vệ Lãng đi đâu thì nó theo đó.

Nó rất dính Vệ Lãng, có thể là do từ lúc lớn đến nay chỉ gặp được mỗi Vệ Lãng. Nhất là vào lúc đêm, khi trời tối liền tung cánh bay đến bên người Vệ Lãng, mắt to như đèn pha, cứ xoay qua xoay lại làm lòng Vệ Lãng cũng rung động theo.

Buổi tối Vệ Lãng đi tiểu đêm, Giác Giác giống như một vệ binh nhỏ bay đến, che chở anh hết một đường rồi lại cùng quay về, mãi đến khi đưa Vệ Lãng về tận phòng mới yên tâm bay đi.

Mỗi lần Vệ Lãng thức dậy đều thấy Giác Giác đứng bên giường nghiêng đầu chờ anh, nhìn thấy anh tỉnh lại liền nháy nháy mắt như nói:” Anh tỉnh rồi.”.

Có lần Vệ Lãng muốn chọc nó, nhắm mắt giả bộ ngủ. Lừa lúc Giác Giác không chú ý trộm liếc mắt nhìn liền phát hiện Giác Giác cũng đang ngủ, mắt to nhắm lại lộ ra một đôi mắt hai mí xinh đẹp như người châu Âu. Một lát sau, Vệ Lãng giả vờ tỉnh lại, Giác Giác cũng mở mắt theo, bộ dáng cứ như:” Tôi cũng vừa tỉnh ngủ.”.

Giác Giác rất sợ người sống, bất kì ai cũng không thể lại gần nó quá hai mét. Một khi có người tới gần, nó liền đổi sang trạng thái công kích. Đôi cánh ngày thường nhu thuận xếp giờ giường ra như cánh quạt, liên tục vỗ rồi cấn vô cùng hung mãnh. Vào lúc này anh chỉ cần xoa nhẹ đầu Giác Giác, nó liền yên tĩnh trở lại.

Vệ Lãng biết Giác Giác rất nhát gan, nó thường bày ra vẻ mạnh mẽ trước mặt người khác cũng chỉ để phô trương thanh thế.

Có một lần, Vệ Lãng nghe được cú mèo thích ăn châu chấu liền đi bắt một con trong vườn, muốn thay đổi thực đơn cho Giáp Giáp. Rốt cục Giáp Giáp vừa nhìn thấy liền sợ đến nỗi nhảy về sau một cái, đông cứng hoàn toàn ở đó, đôi mắt trông ngóng nhìn Vệ Lãng như xin anh đem thứ sinh vật không xác định này đi chỗ khác. Vệ Lãng chỉ có thể nhịn cười mà xách con châu chấu đi.

Còn có một lần Vệ Lãng ra ngoài tìm thấy một con chim cú, cảm thấy có thể cho làm bạn với Giác Giác nên đem về nhà. Ai ngờ, mới vừa đem chim cú để trước mặt Giác Giác liền thấy Giác Giác sợ đến giờ cánh lên, trong mắt đầy vẻ hoảng sợ, liên tục kêu to rất thê thảm.

Nó thậm chí sợ đến phát run lại vẫn kiên cường chịu đựng đánh đuổi chim cú, kiên quyết không cho đối phương ở trong nhà. Vệ Lãng hết cách, chỉ có thể lựa lúc trời tối đem chim cú phóng sinh.

Sau đó anh nghĩ, lí do Giác Giác làm vậy quá nửa là vì ghen tị, không muốn chia sẻ anh với con chim nhỏ nào khác.

Cũng không biết có phải anh tưởng bở hay không.

Vệ Lãng từng ngồi gục xuống bàn, gõ cái miệng nhỏ của Giác Giác, nói đùa nó:” Giác Giác là cái quỷ nhát gan.”.

Giác Giác hiểu được anh đang cười nhạo, bắt mẩn mà quay đầu đi chỗ khác, chọc anh buồn cười không dứt.

Giác Giác nhát gan gần đây lại có thêm nỗi sợ hãi khác. Đó chính là cắt móng tay.

Đồ cắt móng tay có thể coi là khắc tinh của nó.

Vệ Lãng vừa đem ra, Giác Giác đã bị dọa đến run run, vỗ cánh bay trốn loạn khắp nơi. Lần đầu tiên vừa nhìn thấy đồ cắt móng tay, nó chôn đầu núp trong chăn, chỉ còn cái đuôi nhỏ lòi ra run run.

Vệ Lãng nhân cơ hội đó gầy gầy mấy lần cái đuôi nho nhỏ.

Sau đó, nó liền yên lặng ghi nhớ chỗ Vệ Lãng cất đồ bấm móng tay. Mỗi khi Vệ Lãng có vẻ như đi về phía đó, nó liền bay đến chỗ cao nhằm tránh né cơn ác mộng cất móng tay.

Đáng tiếc mỗi lần đều bị Vệ Lãng bắt được.

Nhóc con ngốc, chỉ cần vừa nhìn thấy thịt liền đi không nổi, Vệ Lãng cười thầm.

2. Chương 2

Giác Giác dần dần lớn lên.

Vệ Lãng ngạc nhiên phát hiện lông dưới cổ Giác Giác đã dài ra, trông như cái áo sơ mi. Lúc nó đứng im trông uy uy phong phong, lại phối hợp thêm biểu tình oai phong lẫm liệt nên nhìn như một vị quý tộc nho nhỏ – với điều kiện là nó không nghiêng nghiêng đầu.

Vệ Lãng sau khi tra cứu một ít tư liệu liền cảm thấy Giác Giác chắc hẳn là con trống. Bởi vì con trống có mắt to hơn, chân cũng dài hơn, lông lại bóng mượt, mà Giác Giác thì đều phù hợp với các đặc điểm đó.

Vệ Lãng gõ gõ cái đầu nho nhỏ của Giác Giác:” Hoá ra mày không phải là bé gái.”

Giác Giác không vui mà tránh ra, hai mắt đều nhắm lại, biểu tình như vô cùng ghét bỏ.

Vệ Lãng thường nhân dịp trời tối mang Giác Giác đi hóng gió. Hiện giờ anh đã đem lâu ba để riêng ra cho Giác Giác có nơi hoạt động.

Chắc là do lúc xuân hè làm khí lực tăng nhiều, tốc độ bay của Giác Giác cũng tăng lên không ít. Ngay cả lướt đi nó cũng tự nhiên mà học được.

Nhưng nó chưa bao giờ bay xa, luôn là vòng một vòng xung quanh rồi lại thản nhiên bay về trên vai Vệ Lãng.

Có lần Vệ Lãng nắm cánh nó hỏi:” Giác Giác, mày không muốn bay đi à?”

Giác Giác vừa nghe liền tức giận, mạnh mẽ mổ Vệ Lãng một cái, làm anh đau đến ngoao ngoao kêu. Sau đó, anh cũng không dám nhắc tới đề tài này nữa.

Đó chính là lần Giác Giác sinh khí nhất.

Giác Giác cứ như một đứa bé, luôn tràn đầy trí tò mò, thấy chuyện gì mới lạ cũng phải thử một lần.

Thời điểm hoa bông gòn [1] rơi, Vệ Lãng lượm vài bông đem về nhà. Giác Giác vừa thấy liền tiến tới, nhìn nhìn Vệ Lãng rồi lại nhìn nhìn bông hoa, thấy Vệ Lãng không có biểu tình gì kì quái mới từng chút từng chút cẩn thận đến gần.

Đầu tiên nó dùng móng vuốt nhỏ đụng một cái, thấy đối phương không có tính công kích mới tiếp tục đưa đầu lại gần. Vệ Lãng còn chưa kịp phản ứng, nó đã bất ngờ cắn bông hoa một phát. Vệ Lãng không ngăn cản kịp.

Giác Giác nheo lại đôi mắt vẻ như đang ăn phải thứ gì khó ăn lắm.

Vệ Lãng ở một bên chỉ có thể vừa than thở vừa cười, chẳng thể làm gì nó.

Lúc gần vào hè, Giác Giác bắt đầu rụng lông như tuyết rơi, dài ngắn đều có cả. Mỗi lần chải vuốt nó đều phải xoay 180 độ rồi lại lộn lại, lông nó cũng bị làm cho lộn xộn như cái ổ chim bị quấy rối.

Nó còn không biết chuyện gì xảy ra, cứ trừng đôi mắt to vô tội mà nhìn Vệ Lãng.

Vệ Lãng mỗi lần thấy đều muốn cười.

Có lần Vệ Lãng vừa quay đầu lại liền nhìn thấy nó cầm một cái lông chim của mình chơi rất vui sướng. Thấy Vệ Lãng quay đầu lại, nó liệ kinh ngạc nhìn sang, bên mép còn treo một sợi lông tơ, như đang hỏi:” Làm sao vậy?”.

Vệ Lãng liền phì cười.

Anh thu thập tất cả những sợi lông dài mà Giác Giác rụng xuống cho vào trong một cái túi. Giác Giác lúc đầu còn tò mò ghé sang nhìn, sau đó phát hiện tất cả đều là lông của mình thì nhàm chán bỏ đi.

Sau vụ cây bông gòn đợt trước, Vệ Lãng cũng không dám đem hoa về nhà nữa.

Tuy nhiên cũng khó mà đề phòng hết được. Đợt hoa quế nở đầy cây, anh vô tình mà dính phải vài bông. Về nhà, chưa kịp phui xuống đã bị Giác Giác mổ đi mất.

Giác Giác quan sát một lúc rồi đem chơi. Kết quả dùng lực mạnh quá đem hoa ném lên trên đầu. Nó trừng đôi mắt to, quay qua quay lại tìm một hồi cũng không được.

Vệ Lãng buồn cười lấy gương cho nó xem.

Giác Giác thấy mới lạ, nhìn gương hết xoay xoay trái rồi chuyển chuyển bên phải, cái đầu không ngừng lắc lư. Cuối cùng, nó còn dặc ý nhìn Vệ Lãng yêu cầu biểu dương

Vệ Lãng chỉ có thể khen:” Giác Giác đang yêu nhất.”.

Giác Giác lúc này mới vừa lòng.

Cú mèo tuy không thể ra ngoài sáng nhưng cũng phải phơi nắng.

Từ khi Vệ Lãng đem lều ba dành riêng cho nó, Giác Giác liền có lãnh địa của mình. Mỗi ngày nó đều ở trong phòng bay một vòng lớn, dò xét mỗi góc một lần.

Bay mệt, Giác Giác sẽ nằm úp sấp trên sàn nhà ngay chỗ tia nắng chiếu vào. Nó đem cánh mở ra, lưỡi biếng nằm ở đó như cái điều lớn tấm nắng, đôi mắt thích thú nheo lại.

Vệ Lãng sợ nó bị ánh nắng làm tổn thương, mỗi lần đều phải đưa tay ra che mắt nó. Giác Giác liền nằm im không động đậy để anh che, ngoan ngoãn cực kì.

Sau một lúc, phơi nắng đủ rồi, nó hay dùng mỏ mổ nhẹ Vệ Lãng, ý là “Xong rồi”. Sau đó Vệ Lãng sẽ cúi xuống ẵm nó lên để trước ngực.

Có lúc Vệ Lãng thấy mình như đang nuôi em bé.

Giác Giác vẫn là trước sau như một mà nhất gan.

Có buổi tối Vệ Lãng dẫn nó đi hóng gió, vừa lúc bên ngoài đang đốt pháo hoa. Pháo hoa vừa nổ, Giác Giác liền bị dọa run run, vùi đầu vào cổ, run thành một khối trên vai Vệ Lãng.

Vệ Lãng vội vàng sờ sờ nó động viên, đem nó trùm vào trong ngực, để ở trước ngực bé. Giác Giác lúc này mới yên lòng.

Từ đó về sau, mỗi lần đốt pháo hoa, Vệ Lãng liền sẽ đem Giác Giác ôm ở trước ngực.

Không biết những con cú mèo khác có như thế này không, chứ Giác Giác rất thích làm nũng.

Vừa rảnh rang nó liền quần quít Vệ Lãng xoa bóp cho nó, từ từ vuốt vuốt lông. Lúc xoa thoải mái, nó còn nheo mắt lại, lỗ tai run lên.

Vệ Lãng liền nhân cơ hội nắm lỗ tai nho nhỏ của nó.

Giác Giác còn cong cong móng chân giống chó con. Vệ Lãng phát hiện, tần suất cong móng có thể phản ánh tâm tình lúc đó của nó. Lúc không vui, móng Giác Giác sẽ cào thật nhanh như đánh đàn tì bà. Lúc vui vẻ thì chậm rãi động đậy, như đang đắm chìm tận hưởng.

Mỗi lúc như vậy, Vệ Lãng đều thấy bàn chân nhỏ của nó thật đáng yêu, khéo léo linh động. Anh còn mua sợi dây đỏ thắt lên trên đó, làm chúng càng lúc càng dễ nhìn.

Giác Giác có một bảo vật nhỏ, là một cái băng dán màu vàng.

Vệ Lãng còn từng ăn quả dấm chua của cái băng dán này.

Giác Giác từ khi lớn lên liền có ý thức lãnh thổ, từ khi hừng đông đến lúc mặt trời lặn chỉ ở yên một chỗ. Luôn dễ dàng tìm thấy Giác Giác ở chỗ cây gỗ mà Vệ Lãng đã dùng vải bố cuốn lại.

Kết quả sau đó, Giác Giác lại thích một cái băng dán màu càn, cả ngày một li cũng không rời đi để bảo vệ cái băng dán đó như là bảo vệ người yêu. Vệ Lãng mà chạm vào nó liền khó chịu vô vô cánh, làm anh cũng mất hứng theo.

Vệ Lãng thấy không dấu lại được cái băng dán vàng liền đưa tay đến giả bộ tội nghiệp, hỏi Giác Giác:” Giác Giác, mày không thích tao à?”.

Chắc là do anh diễn quá đạt làm Giác Giác phải nghiêng đầu suy nghĩ một chút, lát sau bỏ lại cái băng dán mà bay về phía anh.

Vệ Lãng liền đem cái băng dán kia vứt đi xa, ước gì cả đời không gặp lại nó.

Anh hoá ra cũng có lúc trẻ con.

Vệ Lãng đã quen với việc bên người mỗi ngày đều có Giác Giác.

Anh không thể tưởng tượng được sinh hoạt của mình một ngày nào đó lại không có Giác Giác ở bên xoay quanh.

Vệ Lãng cảm thấy trong nhà hai ngày nay có chút kì lạ. Anh không chỉ ra được điểm kì lạ nào, nhưng cứ cảm giác có gì đó không phải.

Anh nghi ngờ trong lòng, cố gắng lưu ý xung quanh một chút.

Ngày thứ nhất, Vệ Lãng phát hiện ghế sofa bị di chuyển một chút, nắp bình rượu vang cũng bị ném xuống đất.

Ngày thứ hai, Vệ Lãng phát hiện quần áo treo trong tủ bị quăng lộn xộn trên giường, trong bồn tắm thì ngâm đầy đồ ăn.

Ngày thứ ba, Vệ Lãng phát hiện trong nhà bếp ngoại trừ đồ pha lê thì đến ấm trà cũng đã bị lôi ra sử dụng, trên mặt đất còn có vết nước chưa khô.

Ngày thứ tư, Vệ Lãng sờ sờ cảm, cảm thấy không thể cứ chờ đợi như vậy được nữa. Tuy mấy ngày trước anh cũng vừa xem “Nàng tiên ốc” nhưng không nghĩ mình cũng có vận may như thế. Huống chi, đây rõ ràng là đang quấy rối.

Hôm nay anh tan sở sớm về nhà, lén lút canh ở cửa, lỗ tai dán lên nghe trộm âm thanh trong phòng.

Quả nhiên, sau một lúc, trong phòng liền truyền đến âm thanh huyền huyền nao nao.

Vệ Lãng không thể không bội phục dự tính của mình.

Anh lặng yên không một tiếng động mà đẩy cửa ra. Lúc nghe lén, anh đã mở ra một khe nhỏ nhằm tiết kiệm thời gian chụp tên trộm.

Đương nhiên, chỉ có Vệ Lãng nghĩ là tên trộm. Bởi mới mở cửa ra, anh liền tròn tròn mắt.

Ngay giữa phòng, có một thiếu niên đang quỳ.

Cậu cứ trần như nhộng mà quỳ ở đó, cả người hoàn mỹ như bạch ngọc, toàn thân trắng bóng, ngay cả bả vai cũng hơi hơi toả sáng. Sau khi nghe được âm thanh, một đôi mắt to đen láy liền nhìn sang.

Cậu cứ ngơ ngơ ngác ngác, cũng không cảm thấy xấu hổ tìm một chỗ trốn.

Vệ Lãng nhìn quét qua cậu từ gò mà đến bàn chân, lại nuốt nước miếng một cái.

Sắc đẹp trước mặt, anh cũng không khỏi bị hấp dẫn, lắp bắp hỏi:” Cậu...cậu là ai? Sao lại ở nhà tôi?”.

Đáng lẽ phải chất vấn khí thế thì Vệ Lãng lại chậm rãi nói, chỉ sợ làm người kia sợ.

Thiếu niên nghiêng đầu, mặt ngơ ngác nhìn anh, đôi mắt to loé ra ánh nước.

Chết tiệt, cái biểu tình này thật quen thuộc, cứ như anh đã gặp ở đâu. Vệ Lãng trong lòng oán thăm, trên mặt vẫn không tỏ vẻ gì.

Anh cúi chân, chậm rãi đến gần đối phương, phác ra cử chỉ động viên, nói:” Cậu đừng sợ, tôi sẽ không làm cậu bị thương.”.

Đáy lòng anh lại tự phản bác mình, không làm cậu bị thương mới là lạ, lập tức sẽ đem người đưa đến đồn công an.

Xong, liền dùng sức nhào tới.

Thiếu niên kia cũng không phản kháng gì, ngoan ngoãn để anh đẩy ngã.

Vệ Lãng nhân cơ hội sờ soạng khắp thân thể trơn mịn của cậu, không tự chủ mà thở dài, cảm giác thật tốt.

Suy nghĩ tuy đã đi lộn hướng nhưng Vệ Lãng vẫn chưa quên vấn đề chính, anh đề lên người đối phương hỏi:” Cậu rốt cuộc là ai? Sao lại ở trong nhà tôi?”.

Thiếu niên hình như bị đề đau, cứ xoay xoay thân mình muốn đem Vệ Lãng đẩy ra. Anh chụp lại tay cậu, quát:” Đừng lộn xộn!”.

Cứ xoay xoay như thế, anh chắc sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Thiếu niên bị la đến run run, trong mắt hiện lên ánh nước, rốt cuộc cũng nói chuyện. Tuy nhiên cậu nói chuyện không thành câu, chỉ toàn mấy từ đơn. Vệ Lãng nghe không rõ, cúi đầu hỏi lại:” Cậu nói gì?”.

Dựa sát vào mới nghe cậu cứ lẩm bầm hai chữ “Giác Giác”.

Đúng rồi, Giác Giác đâu?

Bị cậu ta nhắc tới, Vệ Lãng mới nhớ ra mình chưa thấy Giác Giác. Anh đề lên đối phương nhìn quanh phòng nhưng cũng chẳng thấy bóng dáng Giác Giác.

Theo lí thuyết, thường thì Giác Giác đã nhào lên chào đón anh.

Vệ Lãng bất an trong lòng, tăng thêm lực tay, tàn bạo hỏi:”Nói mau! Cậu đem Giác Giác làm gì rồi?”.

Thiếu niên kia bị dọa sợ, nước mắt rào rào rơi xuống, một bên khóc lớn một bên đẩy Vệ Lãng ra, chân cũng đạp lung tung, cứ liên tục hô “Giác Giác” “Giác Giác”.

Cậu khóc đến hoa lê đẫm mưa [2], thực sự đáng thương. Vệ Lãng nhìn không đành lòng, đang muốn đứng dậy lại thấy đối phương đá tới, chỉ có thể cản lại.

Cổ chân nhỏ nhắn nhìn như bẻ liền gãy, Vệ Lãng đang nắm chặt bỗng thấy có đồ vật vướng vào.

Cúi đầu nhìn, chính là sợi dây đỏ anh mua cho Giác Giác.

Vệ Lãng cả kinh, đây là đồ của Giác Giác, sao lại ở trên người cậu ta?

Trong đầu như có ánh sáng soi rọi, bất ngờ nghĩ đến một việc mà chính mình cũng thấy khó tin.

Anh nắm dây đỏ, nhìn người dưới thân, yếu ớt hỏi:” Cậu có phải...có phải là Giác Giác không?”.

Thiếu niên run lên một chút, tiếp tục oa oa khóc lớn. Quanh quẩn trong nhà đều là tiếng khóc thảm thiết của cậu. Cậu vừa khóc vừa không ngừng lặp lại:”Giác Giác” “Giác Giác”.

Vệ Lãng cảm thấy bó tay toàn tập.

Anh nghĩ, mình đã đoán trúng tình huống xấu nhất rồi.

3. Chương 3

Giác Giác ngồi khóc khàn cả giọng, Vệ Lãng ở một bên chỉ cảm thấy như có ma ám xuyên não, đầu đầu trướng to hơn. Anh không thể mặc kệ, chẳng thể làm gì ngoài việc ôm Giác Giác liên tục dụ dỗ:” Ngoan, ngoan, đừng khóc, là lỗi của anh.”

Dưới bàn tay là lưng cậu, lúc anh chạm được da thịt mềm mại lại không tự chủ mà nghĩ bậy bạ nên không dám sờ nhiều, chỉ cách không khí vô nhẹ.

Giác Giác khóc một lúc liền cảm thấy mệt mỏi, dần dần ngừng lại, chỉ khóc thút thít.

Cậu khóc một thời gian dài, mí mắt đều ửng đỏ, thoát nhìn như hai viên sơn tra [1] tròn trịa, buồn cười đến đáng yêu. Vệ Lãng nhìn một lát, suy tít nửa đã bật cười.

Tuy vậy anh cũng chỉ dám cười trong lòng hai tiếng, bởi vì Giác Giác đang tức giận nhìn anh. Ngực cứ phập phồng lên xuống mãnh liệt, cậu cắn cắn môi dưới, thỉnh thoảng nấc lên một cái nho nhỏ, giống như con cá nhỏ thổi bong bóng khí.

Vệ Lãng nhìn bộ dáng này của Giác Giác liền biết cậu giận rồi, lại liên tưởng đến lần trước Giác Giác tức giận mà mỗ chính mình. Anh bắt giác sờ sờ mu bàn tay, như là còn cảm nhận được đau đớn lúc đó, rùng mình lạnh lẽo.

Anh vội hạ giọng, sờ sờ mí mắt sưng tấy của Giác Giác, miệng săn sóc:” Không khóc a, lại khóc liền xấu đi mất.”

Câu này của anh chợt đúng chỗ. Giác Giác ba một tiếng đẩy tay anh ra, đúng lúc này lại nấc lên một cái, hai tay vội vã che miệng lại, con người xoay một vòng nhìn về phía Vệ Lãng, sợ anh chế nhạo mình.

Vệ Lãng nén xuống cơn buồn cười, làm bộ nghiêm trang mà nói:” Em xem, bộ dáng này cũng không tốt cho lắm.”

Nói rồi giống như ra hiệu mà nhìn quét thân thể trần truồng của Giác Giác. Anh cũng không dám quá phận mà lưu luyến nhìn, cấp tốc thu hồi ánh mắt, ho khan một tiếng rồi nói tiếp:” Không bằng, anh đi lấy cho em một bộ quần áo trước. Rồi em cẩn thận kể lại cho anh làm sao em lại biến thành thế này.”

Giác Giác suy nghĩ một chút, đầu nhỏ nhẹ nhàng gật.

Vệ Lãng vội vàng vàng vàng đứng lên, này giờ anh cũng chỉ chờ đến lúc này. Cứ ngồi lại với Giác Giác, anh không biết mình sẽ phát điên mà làm việc gì. Nghĩ nghĩ, anh lại bí mật liếc mắt hai điểm nhỏ trước ngực Giác Giác, trong nháy mắt tìm đập nhanh hơn, biểu tình trên mặt vẫn như cũ mà dạn dò:” Em ngoan ngoan ngồi ở chỗ này, không được chạy lung tung.”

Giác Giác nhìn anh, trong mắt lộ ra vẻ lo lắng, bỗng nhiên vươn tay ra giật nhẹ góc áo của Vệ Lãng, nói:”Giác Giác”.

Một câu không rõ ý nghĩa nhưng Vệ Lãng lại lập tức hiểu được, cậu là đang nói với mình về sớm sớm chút.

Tâm Vệ Lãng nhất thời mềm đến rồi tỉnh rồi mù, anh sờ sờ mái tóc mềm của Giác Giác, bảo:”Chờ.” liền nhanh chân mà đi về phòng ngủ, vừa đi vừa không yên lòng mà nhìn về phía Giác Giác.

Vài bước ngắn ngủi, anh lại cảm giác thống khổ như sinh li tử biệt.

Chờ anh ôm khăn ra, Giác Giác vẫn ngoan ngoãn chờ ở chỗ đó. Vệ Lãng ở trong lòng nhẹ nhõm thở ra.

Kì thực anh rất sợ mình phải nhìn thấy cái phòng khách trống không.

Anh đi tới, đem khăn mở ra, phủ trên người Giác Giác. Giác Giác không hề động đậy mặc anh làm, đôi mắt to nhìn thẳng anh, trong suốt như băng tuyết.

Vệ Lãng đem cậu tỉ mỉ che kín, khi đảm bảo sẽ không lộ ra chút da thịt nào liền lui về phía sau đằng hoàng quan sát một lần, lúc này mới có cảm giác thành tựu mà giang hai tay làm tư thế ôm, hướng về Giác Giác đang ngồi co quắp mà nói:” Đến đây đi.”

Giác Giác như hiểu như không mà gật đầu, sau đó làm ra một động tác khiến Vệ Lăng không thể tưởng tượng được, rồi lại cảm thấy dở khóc dở cười.

Cậu duỗi thẳng cánh tay, nghiêm túc quơ quơ, nỗ lực bay về phía Vệ Lăng.

Cậu còn không ý thức được mình đã biến thành người, đôi cánh để bay lúc trước không còn tồn tại nữa mà được thay bằng một đôi tay mềm mại.

Cậu múa may một hồi lại phát hiện có điểm không đúng, quay đầu nhìn bên trái rồi lại nhìn bên phải một chút, lại tiếp tục đem tay trở qua trở lại trước mặt quan sát, còn ngửi ngửi thăm dò một cái, lại không phát hiện có điểm gì không ổn.

Cậu giằng co một lúc, vẫn không hiểu được sao mình đã vung một thời gian lâu như vậy mà vẫn cứ đứng yên tại chỗ, vì vậy liền nhìn về phía Vệ Lăng đầy thắc mắc.

Vệ Lăng không nhịn được cười mà đi tới, tay xuyên dưới nách Giác Giác, dễ dàng đem cậu giơ lên cao, nâng lên đỉnh đầu, cười híp mắt hỏi:” Giác Giác, em bây giờ phải dùng chân bước đi. Chân, chính là vật ở phía dưới ấy, biết không?”.

Giác Giác bị anh giơ lên cao, chân ở phía dưới lúc ẩn lúc hiện như là lồng đèn đu đưa theo gió. Nghe Vệ Lăng nói xong, cậu khó hiểu mà giật giật ngón chân.

Đôi chân cậu trắng mịn đáng yêu giống hệt như hạt sen vừa lột, Vệ Lăng suýt nữa đã nhịn không được mà sờ soạng mấy cái.

Anh đè xuống tà tâm rục rịch dưới đáy lòng, đem Giác Giác để trên mặt đất, sau đó cúi đầu để Giác Giác đứng đối lưng với mình, tay thì vịn hai bên hông cậu.

Chiều cao Giác Giác vừa vặn tới cằm anh, anh chỉ cần tiến thêm một bước là có thể ôm trọn Giác Giác. Anh nghĩ như vậy, mà cũng làm vậy thật, nhân cơ hội đỡ lấy Giác Giác mà đem cậu kéo tới trong ngực mình.

Giác Giác không hề hay biết, lòng tràn đầy tin cậy mà quay đầu nhìn anh chờ hướng dẫn tiếp.

Lúc cậu nhìn về phía Vệ Lăng, trong mắt hoàn toàn là tín nhiệm, loé ra ánh sáng lấp lánh. Hầu kết Vệ Lăng lẫn lộn, nắm chân trái Giác Giác nói:” Đến, trước tiên bước chân này.”.

Giác Giác nghe lời mà đi về trước một bước.

Đại khái do bản thân là yêu quái, năng lực phân tích của Giác Giác mạnh phi thường. Chỉ cần Vệ Lăng chỉ dẫn sơ cậu đã nhanh chóng học được.

Chỉ khổ cho Vệ Lăng. Một mặt anh muốn dạy dỗ Giác Giác bước đi, mặt khác lại phải phân tâm mà đè lại tà niệm dưới đáy lòng, tâm phải lao lực quá độ.

Đến cuối cùng, chờ Giác Giác học xong, Vệ Lăng cũng mệt mỏi mồ hôi nhễ nhại.

Giác Giác lại không phát hiện anh đang xoắn xuýt mâu thuẫn, một lòng chìm đắm trong sự vui sướng khi học được cách bước đi, đẩy Vệ Lăng ở phía sau ra, hân hoan bước đi trong phòng, cuối cùng còn chạy một vòng.

Vệ Lăng ở một bên không nói gì, âm thầm tự hào.

Được một lúc, Giác Giác đi mệt, chạy về bên Vệ Lăng, nắm tay anh, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn về phía anh chờ được hỏi.

Vệ Lăng lúc này mới nhớ ra còn chưa hỏi nguyên nhân biến thân của cậu. Anh sửa sang lại tóc mái bị thấm ướt mồ hôi của Giác Giác, chậm rãi hỏi:” Giác Giác, em làm thế nào mà biến thành bộ dạng này?”.

Giác Giác chỉ cái bàn ở giữa phòng khách, khờ dại trả lời:” Giác Giác.”.

Vệ Lăng nhìn theo, phát hiện một bình rượu vang đang mở. Anh chợt nhớ tới, dường như và ngày thứ nhất, anh đã thấy nắp bình rượu vang bị vứt trên mặt đất. Tuy vậy, anh vẫn không dám chắc chắn, thử dò xét:” Uống rượu nên biến thành thế này?”.

Giác Giác trịnh trọng gật đầu.

Ảnh hưởng của chuyện này có chút lớn, Vệ Lãng đau đầu xoa xoa thái dương. Nguyên lai rượu chính là làm hỏng việc như thế, mình có nên đem toàn bộ rượu trong nhà cất đi, phòng ngừa ngày nào đó lại xuất hiện thêm tình huống không dự đoán được.

Một hồi sau, Vệ Lãng cảm giác mình đã bình tĩnh lại, mới ấn vai Giác Giác hỏi:” Vậy sau đó hết quần áo rồi ầm trà là làm sao?”.

Giác Giác vờ nghe, đôi mắt liền vụt sáng như đèn pha nhỏ, tiếp tục giang hai cánh tay mà hươ tay múa chân, trong miệng liên tục “A..a..a”.

Vệ Lãng cứ như nghe thiên thư mà nhìn một hồi, cũng không biết Giác Giác muốn biểu đạt điều gì.

Giác Giác nhìn vẻ mờ mịt của anh, gấp đến nỗi giậm chân một cái kéo Vệ Lãng đi đến trước tivi. Đầu tiên cậu chỉ chỉ tivi, sau đó chạy nhanh về phía phòng ngủ lấy ra một đồng quần áo ném trước mặt Vệ Lãng rồi ngồi xổm xuống làm ra động tác giặt quần áo. Tiếp theo cậu lại vội vội vãi vãi mà chạy vào nhà bếp, lấy chén rót nước. Bận bịu một hồi lâu, đợi đến lúc ngừng lại, cậu quay đầu nhìn về hướng Vệ Lãng đầy mong đợi, đôi mắt to như có ánh sao rơi vào, rục rở rạng ngời.

Vệ Lãng đi theo phía sau cậu, nhìn tivi rồi lại nhìn ly trà, gần như không ngừng nghỉ. Cuối cùng có thể ngừng đôi chút, Giác Giác liền nhìn anh như vậy, làm anh không khỏi suy tư.

Vệ Lãng cau mày cố gắng nghĩ lại hai ngày nay đã có sự tình gì phát sinh, tìm kiếm liên hệ ẩn giấu trong đó: tivi...quần áo...cốc uống trà...

Anh bỗng may mắn cảm thấy trong lòng sáng lên, tỉnh ngộ mà vỗ tay một cái: thì ra Giác Giác học theo nàng tiên Ốc.

Mấy ngày trước anh ngồi trên ghế salon ngán ngẩm buồn bực mà nhảy kênh, khi chuyển đến một bộ phim hoạt hình thì Giác Giác lại vẫy cánh bay tới đậu trên vai anh, nghiêng đầu xem màn hình. Vệ Lãng nhìn bộ dáng chăm chú của nó, cũng không chuyển kênh nữa mà ngồi xem cùng.

Ai có thể nghĩ, nàng tiên Ốc lại có ảnh hưởng lớn như vậy. Giác Giác sau khi biến thành người liền cũng bắt chước theo.

Anh có chút dở khóc dở cười bước lên phía trước ôm lấy Giác Giác, cưng chiều vuốt đầu cậu:” Giác Giác, em chỉ là con cú mèo, không thể biến thành nàng tiên Ốc. Hơn nữa, em là bé trai nha.”.

Giác Giác nghi hoặc nghiêng đầu, cậu tuy biến thành người nhưng vẫn lưu lại một ít thói quen khi làm cú mèo.

Vệ Lãng thấy cậu trong thời gian ngắn không thể hiểu được liền bỏ qua, vừa muốn mở miệng hỏi Giác Giác có đói không đã bị một loạt âm thanh truyền đến từ bụng đối phương cắt ngang.

Như một tiếng sấm vang dội, vang vọng trong căn phòng yên tĩnh, Giác Giác tự thấy xấu hổ, nhanh như sét đánh mà lấy hai tay che mặt, hai ngón tay chừa lại một khe hở, tự cho là thần không biết quỷ không hay mà theo dõi Vệ Lãng.

Cậu không thấy bộ dạng vô tội của mình trong thời điểm này vừa đáng thương vừa đáng yêu.

Vệ Lãng sợ chọc giận đối phương, xoa xoa bụng nhỏ mềm nhũn của Giác Giác, nhin cười nói:” Nói lâu như thế, em cũng đói bụng rồi, anh mang em đi ăn cơm nha.”.

Nếu đã biến thành người, không thể ăn thịt tươi như trước kia được. Vệ Lãng nhanh chóng quyết định dẫn Giác Giác ra ngoài ăn cơm.

Anh tìm một bộ quần áo cũ cho Giác Giác mặc tạm thời, tính toán sau khi ăn cơm xong lại đi mua vài bộ.

Vừa ra khỏi cửa, Giác Giác liền cảm thấy mới lạ mà sờ sờ nơi này, đụng đụng nơi khác. Lúc nhìn thấy đèn đỏ còn hưng phấn đến gần la to, chọc đến người qua đường đều liếc mắt nhìn, sau đó đối với bộ dạng của Giác Giác mà hâm mộ.

Vệ Lãng sợ cậu lạc mất, vẫn luôn chặt chẽ nắm tay Giác Giác. Cho dù vậy, một đường đi tới vẫn có không ít người vây xem.

Thật muốn đem Giác Giác giấu ở nhà, Vệ Lãng thầm nghĩ, nhưng mà việc cấp bách trước mắt là dạy cậu nói chuyện. Chính mình không thể cùng Giác Giác cứ a đến a đi mỗi ngày.

Đèn đường đổi diện chuyển màu xanh, Vệ Lãng kéo Giác Giác đi về phía trước, đồng thời cũng bước vào sinh hoạt như nước sôi lửa bỏng.

4. Chương 4

Giác Giác ngồi xếp bằng ngay ngắn trước tivi say sưa nhìn phim hoạt hình.

Đây là chiến lợi phẩm mà mấy ngày trước Vệ Lãng sau khi võ trang chuẩn bị đầy đủ đã đem về.

Hôm Vệ Lãng đi mua phim hoạt hình, anh đem mình che kín như phạm nhân trốn trại: một thân quần áo đen, cổ áo dựng thẳng đến bên tai, kính mắt to, mũi lưỡi trai, tay đút túi, cúi đầu đi vội vã, không thấy rõ biểu tình.

Thời điểm đẩy ra cánh cửa của tiệm đĩa, chủ quán đang chơi điện thoại lơ đãng ngẩng đầu liếc anh một cái rồi lại cúi xuống như không có chuyện gì xảy ra, tựa hồ đã tập mãi thành quen với những khách hàng kì quái thế này.

Vệ Lãng đưa tay lên quấy, nghiêng người tới. Vừa muốn mở miệng, chủ tiệm liền vươn tay ra bảo dừng, sau đó vẽ mặt hiểu biết mà nói: "Anh là muốn cái kia đi, chờ một lát.". Nói xong liền đứng dậy đi vào trong phòng, chỉ để lại cho Vệ Lãng một bóng dáng bí hiểm.

Vệ Lãng theo bản năng mà sờ cảm, biểu hiện của mình rõ ràng đến như vậy à?

Chỉ chốc lát sau, chủ tiệm liền từ bên trong đi ra, cầm trong tay một xấp đĩa CD mà đẩy tới trước mặt Vệ Lãng, lạnh nhạt nói: "Một đĩa 15 tệ."

Rẻ như vậy à? Vệ Lãng ngạc nhiên thầm nghĩ, vươn tay cầm lấy, còn chưa đụng tới bìa liền chết máy đứng yên tại chỗ.

Trên bìa in hình một cô gái trần truồng trông cực kì khiêu khích, hướng về phía anh hôn gió không ngừng nghỉ.

Vệ Lãng lúc này mới nhận ra chủ tiệm hiểu lầm ý tứ của mình, anh ho khan một tiếng, đen mặt trả lời: "Tôi tới mua phim hoạt hình, tốt nhất là lấy loại dành cho trẻ con đang học nói đó."

Chủ quán ngẩn ra, không ngờ được anh lại yêu cầu thể loại này, miệng nói: "Thiệt ngại quá.", tay chân thì luống cuống thu hồi CD, trở về tìm hoạt hình mà Vệ Lãng muốn.

Đại khái là thường chẳng có người nào đến mua hoạt hình, chủ tiệm mất một lúc lâu mới tìm được vài phim. Sau đó, ông ta đều đối đãi với Vệ Lãng cực kì nhiệt tình, cứ như đối phương là khách nhân thiết tôn quý, làm Vệ Lãng rất thích thú.

Tuy nhiên có chút chuyện anh không thể hiểu, chính là vào thời điểm rời đi, trên mặt chủ tiệm hiện lên nét thông cảm không giải thích được.

Vệ Lãng ngồi trên ghế salon phía sau Giác Giác, nghi hoặc mà sờ sờ khoé miệng suy nghĩ hồi lâu cũng không ra được đầu mối gì, liền chăm chú hết sức mà nhìn Giác Giác.

Tuy rằng quá trình mua có chút dở khóc dở cười, nhưng nhìn Giác Giác, Vệ Lãng liền cảm thấy hài lòng.

Giác Giác nhìn chăm chăm màn hình đang chiếu, con mắt to không chớp lấy một cái, một bên xem một bên há miệng học theo người bên trong nói chuyện, thân thể giống cỏ xanh trong mưa cứ nhẹ nhàng đung đưa.

Mỗi khi học xong một câu, Giác Giác đều xoay người lại nói cho anh nghe, sau đó cười hì hì dừng lại, khuôn mặt đầy vẻ mong chờ khen ngợi.

Vì vậy Vệ Lãng liên tục vỗ tay, trong miệng hô: "Tốt, Giác Giác giỏi quá", như một khán giả sùng bái thần tượng. Liên tục mấy lần, anh có chút khô miệng, tuy thế Vệ Lãng vẫn rất vui vẻ chịu đựng.

Anh thích nhìn Giác Giác lúc vui vẻ, trên mặt liền tản ra ánh sáng, giống như một đoá hoa nho nhỏ nỗ lực phô ra những màu sắc của mình.

Giác Giác học được rất nhanh, không qua ba ngày đã có thể lưu loát cùng Vệ Lãng đối thoại.

Không riêng gì nói chuyện, đối với một ít kĩ năng hàng ngày, Giác Giác cũng có thể nhanh chóng thuần thục, đồng thời còn vô sự tự thông mà học xong rất nhiều việc Vệ Lãng còn chưa dạy. Có lúc Vệ Lãng đứng bên nhìn cũng không nhận được tán thưởng sự thông tuệ của Giác Giác.

Bất quá vẫn có chút chuyện không hề thay đổi, đó là Giác Giác vẫn rất dính Vệ Lãng.

Mấy ngày đầu tiên, Vệ Lãng sợ Giác Giác không quen ở nhà một mình liền cố ý xin nghỉ mấy ngày, chuyên tâm ở cùng Giác Giác. Việc này nhưng lại thành không tốt, Giác Giác gần như một tác cũng không rời theo sát Vệ Lãng, thậm chí khi Vệ Lãng đi vệ sinh đều phải quanh quẩn ở một bên.

Nói tới đi vệ sinh, lúc ban đầu, Giác Giác hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Cậu ngày đó tại trước mặt Vệ Lãng gấp đến nỗi cứ xoay chuyển xung quanh, trong mắt ngập hơi nước, cứ ấp úng nhưng lại không nói ra điều gì. Vệ Lãng vừa hỏi lại, lo lắng đến chảy mồ hôi Giác Giác mới chỉ chỉ bụng dưới, nói bên trong có vật kì quái đang đẩy cậu.

Vệ Lãng vừa nghe liền biết Giác Giác muốn đi nhà cầu.

Anh bắt đầu dẽ thờ dài, ôm Giác Giác đi vào nhà vệ sinh.

Giác Giác ngây ngô không biết gì, Vệ Lãng đành phải tự mình ra tay. Lúc lôi ra vật nhỏ phần nộn kia, Vệ Lãng phải trải qua nỗi xấu hổ dữ dội, không được tự nhiên mà quay đầu đi, nhưng tầm mắt lại không bị không chế mà cứ trôi về phía dưới.

Cùng anh so ra, Giác Giác dính thực là lung linh đang yêu. Vệ Lãng hèn mọn mà giá giá tiểu Giác Giác, tự nhiên cảm thấy tự hào.

Sau đó, Giác Giác hiểu được đây là một chuyện riêng tư, thường thừa dịp Vệ Lãng không chú ý tới mà len lén đi, rồi lặng lẽ trở lại, làm Vệ Lãng rất là tiếc nuối.

Giác Giác đã hoàn toàn quen với những ngày làm con người.

Bởi vì cậu sau khi uống rượu mới biến thành người, Vệ Lãng cũng từng nghĩ tới, có phải uống rượu xong lại biến trở về thành cú mèo không, nên dụ dỗ Giác Giác uống mấy ngụm. Kết quả dự đoán lại không xảy ra, cũng không có việc gì giải quyết được.

E rằng Giác Giác chính là Thượng đế phái tới ở cùng anh, không bởi vì gì, chỉ đơn giản là do anh nhặt được Giác Giác mà không phải người khác. Vệ Lãng không khỏi vui mừng thầm nghĩ thế, lại lo lắng thân thể Giác Giác so với người thường không giống nhau, mang cậu đi bệnh viện kiểm tra nhiều lần. Lấy được kết quả đều là bình thường, anh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Từ bệnh viện đi ra, anh và Giác Giác đi trên đường về nhà.

Bên lề đường đèn đều sáng lên, đem bóng của cả hai kéo đến thật dài, lại có một cái khe như khoảng cách cắt ngang hai người. Vệ Lãng nhìn không thoải mái, liền im lặng đem Giác Giác kéo lại gần.

Động tác của anh có chút mạnh, kéo cho Giác Giác lảo đảo một chút. Giác Giác ngơ ngác, sau khi kịp phản ứng Vệ Lãng đang làm gì thì tự giác tới gần, dính thật sát vào cánh tay Vệ Lãng.

Đèn neon đổ lung linh ánh vào trong mắt anh, như là pháo hoa lan toả.

Vệ Lãng trong lòng ấm áp, anh không thể chống cự nhất chính là hành động ỷ lại theo bản năng của Giác Giác, tựa như ma túy, càng cai càng nghiện.

Anh vỗ vỗ đầu Giác Giác, hé miệng, một bộ muốn nói chuyện lại chạm vào ánh mắt đối phương mà ngừng lại.

Kỳ thực Vệ Lãng rất lo lắng, trong lòng cứ lơ lửng, không chiếm được tin tức gì. Giác Giác như một viên ngọc không hề báo trước mà xông vào cuộc đời anh, đem cuộc sống của anh quấy nhiễu long trời lở đất, cũng làm Vệ Lãng bất tri bất giác động tâm.

Anh vô số lần muốn bật lên lời nói, đều tại ánh mắt thiên chân vô tà của Giác Giác mà tan rã.

Vệ Lãng rất rõ ràng tình cảm của chính mình, lại không xác định được Giác Giác có thể lí giải nó hay không, cũng có ôm ấp đồng dạng tình cảm với anh hay không.

Chờ một chút, chờ Giác Giác lại hiểu chuyện thêm một ít, anh nghĩ. Cho nên ngày cứ như vậy mà trôi qua.

Ban đêm, Giác Giác hãy còn ngủ, hai gò má phồng hồng, trong tay chặt chẽ nắm áo ngủ của Vệ Lãng. Vệ Lãng ở một bên chống má, si mê mà ngắm dung nhan khi ngủ của cậu.

Có tóc rơi vào giữa chân mày Giác Giác, theo hô hấp của cậu mà bay phát phơ. Đại khái là cảm thấy ngứa, Giác Giác nhúc nhích một chút, nhíu nhíu mày, trong miệng còn thì thào nói gì đó.

Vệ Lãng nhanh chóng đem lọn tóc kia đẩy ra, Giác Giác cũng theo đó mà giãn lông mày. Tựa hồ là cảm nhận được khí tức của Vệ Lãng, cậu theo bản năng mà nhích lại gần.

Vệ Lãng vừa định dịch ra phía sau đã bị tứ chi Giác Giác cuốn lấy. Giác Giác tựa như con bạch tuộc, tất cả xúc tua đều dính lấy Vệ Lãng, làm cho anh muốn động đậy cũng không thể.

Cậu vừa ôm Vệ Lãng vừa dùng hai má vuốt ve ngực của đối phương, chân cũng không thành thật mà đi cọ đùi Vệ Lãng, đem Vệ Lãng cọ đến trong lòng bốc hỏa lại chẳng thể làm được gì, giãy giụa vài lần mới thoát thân, nhét vào cái gối liền chạy trốn chết vào phòng khách.

Vệ Lãng rót một li nước lạnh lớn, ngồi trên salon hỗn hển nửa ngày mới bình phục lại tâm trạng đang khô nóng.

Anh liếc nhìn phía phòng ngủ, trên mặt lộ ra nụ cười khổ, thầm nghĩ, tên nhóc gốc Giác Giác luôn có thể đem mình biến thành chạt vật như vậy.

Anh sợ sau khi về phòng ngủ lại sẽ tiếp tục phát sinh loại tình huống khiến người luống cuống này, suy nghĩ một chút liền thẳng thừng ở lại phòng khách nghỉ ngơi. Ánh sáng từ tivi đã tắt, Vệ Lãng lấy thảm len che kín người, cơn buồn ngủ dần dần đến tập kích.

Thời điểm anh còn đang chìm chìm nổi nổi trong mộng, trên mặt liền truyền đến cảm giác như có sâu bò. Vệ Lãng cau mày né tránh lại không thoát đi được, lực đạo kia trái lại ngày càng mạnh hơn.

Vệ Lãng bất ngờ mở mắt, nhìn thấy Giác Giác ngồi xổm trước mặt anh, trong tay nắm một góc chăn, chắc là đã ôm chăn một đường đi tới phòng khách. Cậu tội nghiệp mà vuốt hai má Vệ Lãng, nhỏ giọng gọi: "Vệ Lãng."

Giác Giác đang ngủ chợt thấy thân thể lạnh lẽo liền theo bản năng mà sờ sờ bên cạnh nhưng lại không thấy bóng dáng Vệ Lãng, không khỏi cảm thấy sợ sệt. Sau khi chạy ra ngoài liền thấy Vệ Lãng ở trong phòng khách, lại không biết anh vì sao bỏ mình lại một mình, trong lòng chua xót như ăn phải trái táo xanh.

Giác Giác càng nghĩ càng tủi thân, cậu không hiểu ý nghĩa ẩn trong hành động của Vệ Lãng, chỉ cảm thấy đối phương là không cần chính mình nữa, trong mắt dần hiện lên một tầng sương mù mỏng, chỉ chốc lát sau, khoé mắt liền đỏ.

Vệ Lãng nhìn, tâm đều mềm đi một nửa. Anh không chịu được dáng vẻ ấy của Giác Giác, tay chân đã trước tiên thay anh đáp lại, không dám chạm trề một khắc mà đem Giác Giác ôm lấy, cẩn thận dỗ dành.

Giác Giác thuận thế tiến vào lòng ngực Vệ Lãng làm ồ, ngứa đầu nhìn cảm anh, cần cần thận thận hỏi: "Vệ Lãng, anh không cần em nữa sao?"

Vệ Lãng cúi đầu hôn nhẹ hai má Giác Giác: "Làm sao có thể, anh chỉ là tự nhiên muốn xem tivi, đừng có suy nghĩ nhiều."

Anh luôn mãi bảo đảm, Giác Giác mới an tâm lại, chỉ là oán khí còn chưa tiêu tan, liền giả vờ ra vẻ tức giận hừ hừ:” Vệ Lãng, anh sau này đừng có mong muốn bỏ lại em.”. Cậu quá nhỏ, mặc dù nổi nóng cũng không có chút khí thế nào, cứ mềm nhũn như cây kẹo bông.

Vệ Lãng nào có ý này, ngoài miệng vội vã trả lời:” Sẽ không, cũng sẽ không bao giờ.”. Trong lòng vẫn đang suy nghĩ, anh ngược lại vẫn muốn cùng em, chỉ sợ em lại chê anh quẩn người.

Giằng co lâu như vậy, Giác Giác cũng mệt mỏi, liền chìm vào giấc ngủ.

Lưu lại Vệ Lãng đầy bụng u sầu, làm sao cũng không thể ngủ, không thể làm gì khác hơn là nhìn chăm chăm tivi suy nghĩ lung tung cả đêm, ngày thứ hai mang một đôi mắt thâm quầng đen kịt đi làm.

Kết quả không được mấy ngày, một mớ buồn phiền lại tới cửa.

Bằng hữu Vệ Lãng muốn giúp anh kết thân, lúc nhận điện thoại, anh đang cùng Giác Giác ăn cơm, Giác Giác phía đối diện đang cúi đầu vui sướng ăn, đầu nhỏ cúi cúi, bên mép còn dính hạt cơm. Bên này Vệ Lãng khéo léo tìm mọi cách từ chối lại không thành công, cuối cùng chỉ có thể phần nộ đồng ý.

Nhìn anh cúp điện thoại, Giác Giác mới tò mò nhìn sang, không chút nào hay biết chuyện gì vừa xảy ra.

Tên nhóc ngốc chỉ biết ăn, Vệ Lãng nhìn Giác Giác đầy vẻ thiên chân vô tà, lấy đi hạt cơm bên khoé miệng cậu, đáy lòng yên lòng thở dài.

5. Chương 5

Vệ Lãng nhìn gương sửa sang lại cravat lần thứ hai, xác nhận lại quần áo không bị gì mới mở cửa ra.

Vừa mở cửa liền thấy Giác Giác lén lút lút lút dán lên cửa rình coi. Thấy Vệ Lãng đi ra, cậu liền vội vàng đứng thẳng dậy rồi lại đột nhiên trợn tròn mắt lên, tựa hồ cảm thấy Vệ Lãng ăn mặc như vậy thật mới lạ.

Vệ Lãng đi tới vỗ vỗ đầu cậu, không yên lòng mà dặn dò:” Coi nhà cho tốt, anh sẽ về liền.”.

Giác Giác vừa nghe, đôi mắt trong sáng trở nên âm trầm, cậu méo miệng không tình nguyện mà gật đầu, kéo lấy góc áo Vệ Lãng không buông:” Anh nhất định phải về nhanh đó.”.

Bộ dáng cậu đáng thương như con cún con bị vứt bỏ, Vệ Lãng chỉ có thể mãi cam đoan, Giác Giác mới chịu buông ra góc áo đang nắm chặt.

Có được cam đoan mà vẫn không yên tâm, Giác Giác như cái đuôi nhỏ từng bước theo sát phía sau Vệ Lãng, một đường theo tới huyền quan [1] nói với Vệ Lãng đang mở cửa:” Anh phải về nhanh nhanh đó nha.”.

Vệ Lãng không dám quay lại, anh biết ý chí của mình không đủ kiên định, đặc biệt là đối với Giác Giác. Anh giờ giơ tay, sau đó nhẩn tâm kéo cửa ra, sải bước đi, một khắc cũng không dám quay đầu lại.

Giác Giác còn lại một mình, nhìn theo bóng lưng Vệ Lãng một cách đáng thương, như hòn vọng phu bị gió mưa tàn phá.

Chỉ là ra khỏi cửa mà thôi, lại bị Vệ Lãng cùng Giác Giác dẫn đến thống khổ như vậy.

Vệ Lãng đi một đoạn, xác định không nhìn thấy Giác Giác mới nhẹ nhõm thở phào mà thả chậm bước chân.

Anh nhìn đồng hồ, phát hiện còn một lúc lâu mới tới giờ hẹn, liền từ từ mà đi.

Chỉ là đi tới đi tới, Vệ Lãng cảm thấy có gì đó kì lạ.

Có gì kì kì nhỉ? Anh nghiêng đầu cẩn thận cảm nhận, dường như có người theo sau mình.

Anh sợ mình nghe lầm, dừng lại thử một lần, kết quả là tiếng bước chân theo sau cũng ngừng lại.

Vệ Lãng nheo mắt lại suy nghĩ.

Anh nghĩ không thể đánh rần động cỏ, liền ra vẻ không có gì mà tiếp tục tiến lên.

Tiếng bước chân kia quả nhiên liền theo tới.

Đi mấy mét nữa, Vệ Lãng mừng thầm phát hiện phía trước có chỗ cua: chính là chỗ này.

Anh vô thanh vô tức bước nhanh hơn, ngay tại lúc sắp chuyển hướng liền nhanh như chớp mà xoay lại.

Hả? Vệ Lãng kì quái mà trợn mắt lên, trái với dự kiến của anh, phía sau không có một ai cả.

Anh liền nhìn bốn phía một chút, ngoại trừ cái cột điện, phía sau đúng là chẳng có thứ gì.

Chuyện gì xảy ra? Vệ Lãng sờ cằm tự hỏi.

Anh tin chắc rằng mình nghe được tiếng bước chân, nhưng bây giờ thì... Sẽ không phải là gặp thứ gì không sạch sẽ đi? Nghĩ như thế, Vệ Lãng cảm thấy cảnh sắc chung quanh trở nên u ám, tràn ngập không khí mờ hồ, anh không khỏi rung mình một cái.

Anh lắc lắc đầu, muốn xua tan loại ý nghĩ hoang đường này rồi lại cảm thấy sợ hãi, xoay người cúi đầu đi, mắt cũng không dám mở, trong miệng liên tục lẩm nhẩm:” Phật Tổ phù hộ, Phật Tổ phù hộ.”

Cho nên Vệ Lãng cũng bỏ lỡ mất bóng dáng đang chậm rãi bay xuống từ cột điện.

Đến nơi hẹn, bằng hữu của anh đã chờ ở đó từ lâu, bên cạnh còn có một mỹ nhân đoan trang đang ngồi. Người kia nhìn thấy anh đến liền đứng dậy hàn huyên đôi chút.

Vệ Lãng tuy trong lòng chỉ chứa mình Giác Giác nhưng vẫn có tâm thích cái đẹp, bây giờ bên cạnh có thêm một mỹ nhân, khi ngồi xuống anh cũng không khỏi nhìn thêm mấy lần, ánh mắt đảo quanh đối phương.

Kết quả vừa ngồi còn chưa nóng ghế, bên tai liền vang lên tiếng “Hừ!” đầy bất mãn, như là có ai đang oán giận nho nhỏ.

Thanh âm kia có thể nghe thấy rõ ràng, Vệ Lãng cả kinh nhìn bên này rồi lại nhìn bên kia một chút, lại vẫn không phát hiện được thứ gì.

Vệ Lãng nghĩ, không phải là thật sự gặp quỷ đi. Trong lòng anh run lên, liên tục cầu khẩn, Thượng đế a, trong nhà con còn phải nuôi một tiểu bảo bối, Người phải phù hộ con không xảy ra chuyện gì a.

Nghĩ nghĩ, tay không chịu khống chế mà bắt đầu run lên.

Anh bên này cầu Phật Tổ rồi lại khẩn Thượng đế, hoàn toàn không để mắt đến chuyện xem mặt.

Bằng hữu ngồi một bên nhìn hành động bất ngờ của anh, nghi hoặc hỏi:” Vệ Lãng, cậu làm sao vậy?”

Vệ Lãng này mới ý thức được còn hai người đang ngồi ở đây, quay đầu đi, lúng túng cười khan:” Ha ha, không có gì, không có gì” rồi mời đối phương dùng bữa.

Vệ Lãng trong lòng có việc, làm việc lại vẫn quy quy củ củ, từ đầu tới cuối vẫn duy trì khoảng cách với cô gái, nói chuyện cũng kín kẽ không lỗ hổng.

Cô gái kia lại rất thích anh, không ngừng mà tìm đề tài, vừa nói vừa nhích đến bên Vệ Lãng, đem anh dồn tới trong góc.

Bạn anh thấy hai người ở chung không tồi liền đi ra ngoài, làm cho Vệ Lãng không còn ai để cầu viện, liên tục hối hận tại sao lúc trước mình lại đáp ứng mở chuyện xấu này.

Cô gái kia thấy anh không từ chối, liền càng lúc càng chủ động, thậm chí cuối cùng còn muốn hôn mặt Vệ Lãng. Không ngờ, còn chưa để sát vào, ly trà trên bàn lại ngã xuống, cả một chén nước nóng đổ vào trên váy cô.

Cô gái kêu lên một tiếng sợ hãi:” Chuyện gì thế này!”, một bên luống cuống tay chân mà lau.

Vệ Lãng thở phào nhẹ nhõm trong lòng, thầm nghĩ đến quỷ đều trợ giúp mình, trên mặt lại làm bộ quan tâm:” Cô không sao chứ?”

Lời còn chưa dứt, bên tai lại vang tiếng hừ nhỏ, còn rõ ràng hơn hồi nãy.

Thanh âm kia vang vọng bên tai, Vệ Lãng cảm giác thực quen thuộc, trong đầu ánh sáng loé lên: có chủ ý. Anh tận lực tới gần cúi đầu sát váy cô gái, tay đặt trên vai đối phương, ở bên tai nói: "Có đỡ hơn không?". Thời điểm anh nói lời này còn giả vờ ôn nhu, quả nhiên, lại nghe được tiếng hừ, chỉ là trong không khí chẳng có thứ gì.

Vệ Lãng thấy người kia còn chưa hiện ra, cứ tiếp tục làm tới, nắm chặt tay cô gái mà nói: "Để xin lỗi, không bằng một chút nữa chúng ta đi..."

Còn chưa nói hết, một chiếc đĩa từ đối diện liền bay tới, đánh vào trên mặt anh làm Vệ Lãng đau đến nhe răng.

Anh vừa che mặt liền thấy Giác Giác chui ra từ luống hoa bên cạnh, khuôn mặt tức giận, chống hông hô: "Vệ Lãng, anh...", cậu tức đến nói cũng không xong, run rẩy không ngừng.

Vệ Lãng cười thầm trong lòng, cuối cùng cũng đem em ép ra ngoài, vừa muốn mở miệng liền động tới vết thương trên mặt, đau đến biểu tình đều vặn vẹo.

Giác Giác vừa nhìn, lo lắng đến tức giận cũng không còn nữa, chạy tới vài bước, nâng mặt Vệ Lãng lên cẩn thận thận mà nhìn, đem Vệ Lãng nhìn như là đang tán tỉnh.

Hai người bọn họ bên này không coi ai ra gì, bên kia cô gái cũng đầu óc mơ hồ, chỉ chỉ Giác Giác lại chỉ chỉ Vệ Lãng, lắp bắp nói không thành câu: "Anh...hai người...". Nói xong, lại tức giận hơn, tàn bạo mà ném lại một câu: "Hai người là đôi cẩu nam nam." rồi dậm chân bỏ đi.

Tới lúc người kia đi xa, Giác Giác mơ mơ hồ hồ xoay đầu lại, ngơ ngác hỏi: "Cẩu nam nam là gì?", trong mắt còn mang theo hai dấu hỏi thật lớn.

Vệ Lãng phì cười, vết thương trên mặt cũng không đau nữa. Anh nắm chặt bàn tay nhỏ của Giác Giác đang xoa trên mặt mình, đắc ý nói: "Chính là những người tin yêu nhau như chúng ta nha."

Giác Giác bị anh nói dối, như hiểu như không mà gật đầu: "Há, chúng ta chính là đôi cẩu nam nam, vậy cả đời anh phải làm cẩu nam nam cùng em."

Một lời này của cậu, chạm đến trong tâm khảm của Vệ Lãng, anh mở cờ trong bụng, híp mắt nói: "Tốt, cả đời cẩu nam nam.". Nói xong còn chưa đã mà hắc hắc cười hai tiếng, như là chìm đắm trong lời nói ngọt ngào.

Đáng tiếc tiệc vui chóng tàn, Vệ Lãng ôn nhu dân dã cũng chỉ hưởng thụ được ngắn ngủi vài giây. Vừa về tới nhà, Giác Giác liền phát huy tinh thần hỏi tới cùng, bắt đầu tra hỏi chuyện xảy ra hôm nay.

Cậu mới học từ trong tivi thủ đoạn hỏi cung, buộc Vệ Lãng quỳ gối trên điều khiển từ xa, tàn bạo chống nạnh như cô đầu nhỏ hỏi: "Vệ Lãng, anh biết sai chưa?".

Giác Giác làm ra dáng vẻ cực kì hung ác, nhưng đáng tiếc trong mắt Vệ Lãng chỉ thấy thực đáng yêu. Anh lại không dám cười, chỉ sợ chọc Giác Giác tức giận, mạnh mẽ mà nhịn xuống, trong lời nói vẫn mang theo ý cười: "Anh không dám nữa."

Mặt anh nói lời này thật thoải mái, thái độ lại tùy tiện đến cả Giác Giác cũng nhận thấy.

Giác Giác lại tiếp tục giận dữ, hai hàng lông mày nhỏ xoắn xuýt lại với nhau, chống cằm suy tư nên xử lí Vệ Lãng thế nào.

Vệ Lãng thấy chuyện lớn không ổn, gần như có thể tiên đoán được kết quả bi thảm của mình, liền vội vàng đổi chủ đề: "Giác Giác, tại sao lúc này anh vẫn không thấy em?".

Giác Giác sững sờ: "Há, em biến thân nha."

"Biến thân! Em...em không phải..." Vệ Lãng kinh hãi đến biến sắc, chỉ chỉ rước đang bày trên bàn, lại nhìn nhìn Giác Giác một chút.

Giác Giác nhè nhẹ nhú mày:” Em cũng không biết tại sao, ngày hôm nay quỳnh lên liền biến thân thành công.”. Nói nói, lại nghĩ tới chuyện của Vệ Lãng liền trưng ra tư thế nghiêm túc hỏi:” Anh vẫn chưa trả lời em, hôm nay anh đi đâu nha?”.

Vệ Lãng thấy trốn không được, đành phải cúi đầu ủ rũ trả lời:” Đi xem mắt.”.

Giác Giác nghiêng đầu:”Xem mắt? Xem mắt là gì?”.

“Chính là...”, Vệ Lãng nhìn trái nhìn phải mà trả lời, nỗ lực trốn tránh tầm mắt Giác Giác, “Chính là tìm một người cùng sinh hoạt.”.

Anh nói xong, nhắm mắt chờ đợi kết quả, lại mãi mà không nghe thấy tiếng gì.

Vệ Lãng lặng lẽ mở một con mắt, liền thấy Giác Giác ở đối diện rừng rừng nhìn anh, trong mắt mang theo hai giọt nước mắt lớn.

Giác Giác tội nghiệp hỏi:” Vệ Lãng, anh không cần em nữa sao?”.

Đây là lần thứ hai cậu hỏi vấn đề này, có thể thấy nộ tâm đã có bao nhiêu lo sợ, Vệ Lãng nhìn thấy mà tan nát cõi lòng.

Vệ Lãng vội vàng bò xuống điều khiển từ xa, đứng dậy ôm Giác Giác:” Làm sao vậy được, anh chỉ có một mình em thôi.”.

Giác Giác nắm nút áo anh lâu bầu:” Nhưng rồi anh cũng sẽ tìm người khác chung sống, đến lúc đó, anh liền không cần em nữa.”, rồi tàn nhẫn giật xuống nút áo trong tay để phát tiết.

Vệ Lãng nói, có em một người anh liền chịu đủ rồi, làm sao có khả năng đi tìm người khác, suy nghĩ một chút, thừa cơ hội này thẩn thẩn. Anh nắm trụ vai Giác Giác, nhìn chăm chăm đôi mắt của cậu, nói:” Giác Giác, anh chỉ thích một mình em, yêu thích, em hiểu không? Chính là vĩnh viễn cũng chỉ muốn ở cùng em, em thì sao?”.

Nói xong, trịnh trọng mà chờ Giác Giác phản ứng.

Giác Giác sững sờ hồi lâu, lẩm bẩm:” Em cũng yêu anh nha...Nếu không tại sao em lại muốn biến thành người?”, lại không hiểu mà hỏi:” Em không phải đã ở cùng anh sao?”.

Chỉ đơn giản như vậy? Sự tình không phức tạp giống mình nghĩ, Vệ Lãng cả người đều ngây ngốc rồi.

Giác Giác vừa nhìn dáng vẻ ấy, lúc này mới hiểu được nguyên lai xưa nay Vệ Lãng không hiểu được tâm ý của mình, liền giận dữ đẩy ra Vệ Lãng, tức giận đùng đùng hô:” Anh là đồ ngốc!”, không chờ Vệ Lãng phản ứng liền biến thành cú mèo bay lên máy điều hoà.

Vệ Lãng đứng một mình tại chỗ cười khúc khích: hoá ra chỉ đơn giản như vậy, Giác Giác đã sớm ở bên mình.

6. Chương 6: Phiên Ngoại 1

Trở về cái thời mà Giác Giác còn chưa nắm vững kĩ năng biến thân.

Một đêm, hai người đang thân thân thiết thiết rồi rơi vào cảnh đẹp, Vệ Lãng đem đầu chôn ở cổ Giác Giác, thần sắc bất an hỏi:” Giác Giác, một lúc nữa anh đi vào, em sẽ không biến trở lại phải không?”.

Anh một bên nói, một bên nghi ngờ mà nhìn nửa người dưới của Giác Giác.

Mới đầu Giác Giác còn chưa phản ứng gì, qua vài giây, hai má bắt đầu hồng một đường đến lỗ tai như mọi ngày. Cậu liếc Vệ Lãng một cái tàn nhẫn, đẩy anh ra. Trong chớp mắt Giác Giác liền biến thành cú mèo, vỗ cánh bay lên trên máy điều hoà, chỉ để lại ra một nhúm đuôi nhỏ bên ngoài run run.

Vệ Lãng một mình nơi đó trần truồng ôm chần, đáng thương hề hề mà nhìn chăm chăm đuôi nhỏ của Giác Giác, vì cái bệnh nói không lựa lời của mình mà tự chia buồn.

7. Chương 7: Phiên Ngoại 2

Giác Giác yêu thích tắm nắng, lúc biến thành người rồi cũng không quên được hoạt động này.

Cậu ngày ngày phơi nắng trên lầu ba, lúc rảnh rỗi, Vệ Lãng cũng sẽ chờ một bên.

Ánh nắng mùa xuân chiếu vào hai người, làm cả người ấm áp, Vệ Lãng es chút buồn ngủ buông mi mắt xuống.

Tuy vậy, anh vẫn không quên nhiệm vụ của mình, chỉ có thể miễn cưỡng lên tinh thần ngồi chờ.

Quả nhiên, qua một lúc, Giác Giác vươn ngón tay đâm đâm anh, mềm nhũn hô:” Vệ Lãng, nên lật mặt rồi.”.

Đây là từ mới Giác Giác vừa học được vào thời điểm quan sát Vệ Lãng chiêm cá, không nghĩ tới cậu còn linh hoạt mà đem nó vận dụng trong trường hợp này.

Vệ Lãng thở dài, nhận mệnh đứng dậy đi tới, cẩn cẩn thận thận mà đem bảo bối “lật mặt”.

Giác Giác thoải mái hừ một tiếng, trong mũi thở dài nhẹ nhẹ, như một chú mèo thích thú khi được âu yếm.

Một ngày cứ trôi qua tốt đẹp như vậy.

8. Chương 8: Phiên Ngoại 3

Vệ Lãng gần đây cảm Giác Giác xem tivi. Bởi anh phát hiện, trong nhà này, có thể tính là vũ khí sát thương chỉ đứng sau đồ cắt móng tay, vì vậy anh liền nghiêm khắc hành vi không lương thiện này.

Muốn biết nguyên nhân phải đi ngược về mấy ngày trước.

Đêm nay, Giác Giác cùng Vệ Lãng ngồi xem tivi, thỉnh thoảng còn ngọt ngọt ngào ngào thân thân nhau.

Giác Giác bỗng nhiên nói khát nước, Vệ Lãng liền chịu khó đứng dậy đi lấy đồ uống, trước khi đi còn đem điều khiển từ xa giấu kĩ. Ai mà biết, chỉ qua mấy phút đã bị Giác Giác lợi dụng sơ hở, không biết lấy từ đâu ra cái điều khiển từ xa dự bị, yên yên lặng lặng chuyển kênh.

Đợi đến khi Vệ Lãng trở về, liền thấy Giác Giác chăm chú nhìn chăm chăm tivi, bên trong đang có một đôi thân thể quần quýt lấy nhau xoay liên tục, như là thịt mới luộc.

Vệ Lãng sợ đến tim ngừng đập, vội vàng thả đồ trong tay xuống, lấy điều khiển từ xa đổi kênh. Vừa định mở miệng dõng dõng lực chú ý của Giác Giác, liền nghe thấy cậu tò mò hỏi:” Vệ Lãng, bọn họ đang làm gì a?”.

Còn có thể là làm gì nữa...Ai nhìn thấy tình cảnh này đều có thể lập tức hiểu được, cũng chỉ có một mình Giác Giác mơ mơ màng màng xem không hiểu, nhưng Vệ Lãng lại không thể nói sự thật cho cậu.

Vệ Lãng lúng túng “Ha ha” hai tiếng, con người vội vàng xoay một vòng, cái khó ló cái khôn nghĩ ra được lời giải thích tương đối uyển chuyển:” Bọn họ đang sinh tiểu bảo bảo.”.

Câu trả lời của anh đối trá đến chính anh cũng cảm thấy xấu hổ.

Giác Giác vừa nghe, liền một bộ dáng như vừa tỉnh ngộ:” Há, hoá ra sinh bảo bảo chính là trông như vậy na”.

Nói xong còn đuổi cổ ra trước, bày ra tư thế nghiêm túc nghiêm cứu. Vệ Lãng vừa nhìn liền biết không ổn, một tay che trước tivi, miệng cười cứng ngắc, lôi kéo Giác Giác:” Giác Giác, chúng ta đi ăn đi.”

Giác Giác nghiêng đầu, suy tư một lúc, cậu còn muốn xem nữa nhưng lại không muốn từ chối Vệ Lãng, xoắn xuýt nửa ngày mới bất đắc dĩ đáp lại:” Được rồi.”, hồn nhiên không hề hay biết lực chú ý đã bị kéo đi.

Kết quả là lúc buổi tối, Vệ Lãng chờ ở trên giường, vừa muốn gọi Giác Giác lại ngủ liền thấy đương sự vui vẻ chạy tới, hai má hồng hồng, sự hưng phấn lộ rõ trên mặt.

Giác Giác nhào tới trên người Vệ Lãng, còn không có nằm vững đã bắt đầu ọ ọ tới ọ ọ lui giống như mấy loài bò sát.

Vệ Lãng trợn mắt há mồm nhìn cậu một hồi lâu cũng không hiểu rõ ý nghĩa hành động của Giác Giác, liền nghi hoặc hỏi:” Giác Giác, em... đang làm gì?”

“Đang sinh tiểu bảo bảo nha.”, Giác Giác ngừng lại, vẽ mặt thành thật nhìn về phía anh, thần sắc kiên định nói, vội vội vàng vàng khó nhịn mà giục Vệ Lãng tới:” Nhanh nhanh lên, nhanh lên một chút, anh cũng xoay xoay đi nha.”. Lời còn chưa dứt, không đợi Vệ Lãng đáp lại, cậu lại tiếp tục xoay.

Vệ Lãng đen mặt trầm nghĩ, sau này, tuyệt đối không cho Giác Giác lại gần tivi một bước, tuyệt đối.

9. Chương 9: Phiên Ngoại 4

Từ sau khi nuôi Giác Giác, Vệ Lãng liền bắt đầu chú ý đến các loài chim xung quanh, cũng làm quen một vài người bạn cũng nuôi chim.

Mấy ngày trước đây, Vệ Lãng có một người bạn phải đi công tác, nhờ anh nuôi giúp con vẹt mấy ngày. Vệ Lãng nghĩ nhân dịp này có thể giúp Giác Giác tìm hiểu về các loài chim khác, liền vui vẻ đồng ý.

Kết quả anh vừa đem lồng chim vào nhà, liền nhìn thấy Giác Giác như lâm đại địch mà đứng giữa phòng khách.

Giác Giác gần đây tâm huyết dâng trào mà học nấu ăn, trên người luôn đeo một cái tạp dề phấn hồng, muối canh trong tay giờ trước ngực, tư thế như là tùy thời đều có thể phát động tấn công, hai hàng lông mày nhăn tít, khuôn mặt phòng bị hỏi:” Vệ Lãng, trong tay anh cầm cái gì nha?”.

“A?”, thái độ Giác Giác quá kì quái, tinh thần Vệ Lãng nhất thời còn chưa hồi phục lại, cứ ngốc ngốc mà nhìn tay mình:” A, đây là con vẹt bạn anh nhờ nuôi giùm, chỉ nuôi vài ngày...”.

Anh còn chưa nói hết, Giác Giác liền ném muối canh “loảng xoảng”, mềm nhũn nhào tới ghé salon, học những phụ nữ điên cuồng trong phim truyền hình mà hô:” Xong rồi, Vệ Lãng tên phụ tình xuất quỷ rồi.”.

Giác Giác một bên đầm ghế sofa, một tay chùi đi mấy giọt nước mắt không hề tồn tại, từ khe hở tay nhìn lên Vệ Lãng phản ứng, trong miệng còn tận lực mà rầm rầm rì rì biểu đạt sự bất mãn của mình.

Cậu nói giống như Vệ Lãng vừa làm sự tình mà trời đất không dung, anh cứ ngơ ngơ ngác ngác mà nhìn cậu, lại nhìn nhìn lồng chim trong tay một chút mới phản ứng được, hoá ra đều là chim, Giác Giác đây là ý thức nguy hiểm a.

Còn biết ghen, Vệ Lãng trong lòng nhất thời đắc ý. Tuy vậy anh cũng không dám tỏ ra hài lòng, vội vàng thả lồng chim xuống, đi qua ôm Giác Giác, thật cẩn thận dỗ dành:” Chỉ nuôi mấy ngày, người ta phải đi công tác, mấy ngày sau liền nhận về lại.”.

Giác Giác hừ một tiếng, cũng không nhìn anh. Cách một lúc lâu, cậu mới lén lút liếc mắt lại đây:” Chỉ vài ngày?”.

Vệ Lãng gật đầu như già tới:” Chỉ vài ngày thôi, anh đảm bảo mà.”.

Giác Giác nghiêm túc suy xét nửa ngày, mới không cam lòng mà bĩu môi:” Được rồi, chỉ vài ngày thôi, anh nói rồi đó.”

Cậu nói xong vẫn chưa thấy yên tâm, hung hăng mà đi tới trước lồng chim, bày ra biểu tình thật dữ tợn đối với con vẹt, trưng ra vẻ mặt hung hăng nhất của mình:” Vệ Lãng là của tao, mày không được nghĩ tới đó!”

Cuối cùng, còn tỏ vẻ khinh thường mà hừ một tiếng, mũi hếch lên tới trời.

Con vẹt trong lồng tre nào có thể hiểu được lời cậu nói, nghiêng đầu đáp lại, đôi mắt nhỏ viết đầy nghi hoặc, tựa như cảm thấy sinh vật trước mắt thật là kì quái.

Ngược lại, Giác Giác đối với lời đáp này hết sức hài lòng, khoanh tay chậm rãi gật đầu, bộ dáng “biết là tốt rồi”, làm Vệ Lãng nhìn mà cười thầm không thôi.

Vốn cho rằng từ đó liền bình an vô sự, kết quả một ngày sau, Vệ Lãng mới phát hiện mình thực quá ngây thơ rồi.

Đêm nay, lúc đang ngủ say, bỗng nhiên bị một trận âm thanh “loảng xoảng loảng xoảng” đánh thức, anh duỗi tay sờ soạng, phát hiện bên cạnh đã trống rỗng.

Vệ Lãng vuốt vuốt mắt xuống giường, thấy Giác Giác đang lén lén lút lút kéo cái túi lớn, cố gắng đi tới cửa, thỉnh thoảng lại có tiếng vang bên trong truyền đến. Anh kì quái hỏi:” Giác Giác, em làm gì vậy?”

Ban đêm yên tĩnh, Giác Giác bị anh làm sợ hết hồn, cấp tốc xoay người che ở trước túi, trên mặt có vệt đỏ khả nghi, lắp bắp trả lời:” Không, không làm gì hết nha!”

Phía sau cậu còn cái túi lớn như vậy, thế mà còn nói không làm gì, coi mình là tên ngốc sao, Vệ Lãng nheo mắt lại.

Anh không nói thêm mà đi tới, đè lại Giác Giác đang không ngừng giãy dụa, tháo miệng túi ra.

Vừa nhìn vào, đầu Vệ Lãng đều to lên ba vòng.

Trong túi chứa một đồng bình rượu, nhìn kiểu này, hẳn là Giác Giác đem tất cả rượu trong nhà thu thập lại.

Vệ Lãng bắt đắc dĩ hỏi:” Em thu thập mấy thứ này làm gì?”

Giác Giác vỗ tay anh ra, mặt tự nhiên mà uồn ẻo người, sau đó lại quát to:” Hừ! Em đây là đang dự phòng anh quá trốn! Lỡ như con vẹt kia uống rượu cũng biến thành người thì làm sao!”

Đáp án này làm cho Vệ Lãng dở khóc dở cười, hoá ra Giác Giác nửa đêm không ngủ là do đang lo lắng việc này.

E rằng chính mình phải bắt đầu kiêng rượu thôi, anh nghĩ.

10. Chương 10: Phiên Ngoại 5

Một ngày nọ, Vệ Lãng đang cùng Giác Giác đi trên đường.

Cổ áo Giác Giác có chút lệch, Vệ Lãng nhìn thấy liền dừng lại sửa cho cậu. Giác Giác ngoan ngoãn đứng im không nhúc nhích, chỉ có đôi mắt to tròn xoay tới xoay lui.

Một lúc sau, Vệ Lãng vừa rút tay về liền nghe thấy Giác Giác vui mừng hô:” Vệ Lãng, tiểu bảo bảo.”

“Cái, cái gì?!” Vệ Lãng như ngừng thở, sắc mặt một cái. Cũng không thể trách anh phản ứng mạnh như vậy, từ sau sự kiện “Sinh tiểu bảo bảo” lần trước, Vệ Lãng bây giờ đối với ba chữ “tiểu bảo bảo” cực kì miễn cảm, gần như trở thành phản xạ có điều kiện.

Giác Giác thấy anh không hiểu, vội vàng đưa ngón tay chỉ cho anh xem:” Chỗ kia kìa, có tiểu bảo bảo!”

Vệ Lãng nhìn theo ngón tay cậu, chờ tới thấy rõ ràng hết mới thở phào nhẹ nhõm.

Hoá ra là một bé trai cỡ năm, sáu tuổi đến kì thay răng đầu tiên, giờ một cái răng nhỏ trắng trắng cho bà nội xem.

Bà lão đeo kiếng vào nhìn một chút, sau lại tiếp tục đi chậm chậm tới trước phòng, đem răng quăng lên nóc nhà. Cháu trai bên cạnh nhìn thấy, vui vẻ la hét xung quanh.

Giác Giác nhìn Vệ Lãng, trong mắt tràn đầy tò mò: “Đó là đang làm gì?”.

Thế là Vệ Lãng giải thích cho cậu: “Tiểu bảo bảo thay răng đấy, để cho răng mới mọc tốt, răng ở dưới sẽ ném lên nóc nhà, răng ở trên thì ném xuống đất.”.

“Vậy răng ở giữa thì sao?”, Giác Giác mở to hai mắt, đưa mặt sát lại.

Vệ Lãng cười sang sảng: “Ở giữa không có răng nha, nhóc con ngốc này, em há mồm xem xem, ở giữa có răng sao?”.

Anh vừa nói xong, Giác Giác liền há miệng “a” một tiếng, hai con người cũng đi đến một chỗ, cố gắng xem xét miệng mình.

Vệ Lãng không biết nên khóc hay nên cười, vỗ đầu cậu: “Ngu ngốc, em làm thế làm sao mà thấy được, phải soi gương kìa.”.

Giác Giác lĩnh ngộ “a” một tiếng, ngậm miệng, vuốt vuốt chỗ bị Vệ Lãng vỗ, nhìn cậu bé kia rồi lại nhìn Vệ Lãng một chút, con người lặng lẽ xoay chuyển nửa vòng, bộ dáng như đang có điều suy nghĩ.

Vệ Lãng tâm tư còn đặt ở chuyện tối nay ăn món gì, không quá để ý hành động của cậu.

Chờ vừa về tới nhà, Giác Giác bắt đầu lật tung đồ đạc mà tìm kiếm, mông nhỏ vểnh lên, thỉnh thoảng lại thẳng lên trời.

Vệ Lãng hỏi: “Giác Giác, tìm cái gì nha?”.

Giọng Giác Giác buồn buồn từ tủ quần áo truyền đến: “Vệ Lãng, lông chim của em đâu?”.

Tuy rằng không biết cậu tìm thứ này làm gì, Vệ Lãng vẫn từ trong ngăn kéo lấy ra: “Ở đây này.”.

Giác Giác vội vội vã vã chạy tới, nhận lấy lông chim trong tay Vệ Lãng, nhìn chỗ này một chút rồi lại nhìn chỗ kia, cuối cùng chậm chậm chạy tới ban công.

Vệ Lãng ôm một bụng tò mò đi theo.

Vừa ra ban công, anh liền thấy Giác Giác ôm một cái chậu hoa, như chú chuột chù nhỏ đào đất không ngừng. Đợi đến khi đào ra cái động, cậu liền đem lông chim chôn vào, cuối cùng vỗ vỗ đất cho chặt, hài lòng nói: “Như vậy, liền có thể mọc ra lông chim mới thật đẹp rồi.”

11. Chương 11: Phiên Ngoại 6

Giác Giác cho dù đã biến thành người, lá gan vẫn cứ nhỏ như trước.

Ngày Tân niên, Giác Giác cùng Vệ Lãng làm ổ trên giường, thủ thủ tâm sự.

Đang lúc đó Giác Giác có đi toilet một chuyến, lúc trở về, chân vừa mới đặt tới thành giường, ngoài cửa sổ liền truyền đến âm thanh thật lớn, hoá ra là đã đến thời gian bắn pháo hoa.

Vệ Lãng lại khác với thường ngày, không làm gì cả, chỉ nhắm mắt nằm chờ.

Quả nhiên, trong chớp lát, Giác Giác liền chui vào từ dưới chăn.

Vệ Lãng lặng lẽ mở một con mắt, chần mền trên người đã nhô lên thành một ngọn núi nhỏ, đang hướng về phía anh mà từ từ di động.

Chờ đến lúc Giác Giác từ trong chăn nhô đầu ra, Vệ Lãng liền thấy đôi mắt cậu nhắm chặt, miệng mím thật chặt, lông mày quăn lại một chỗ, không thèm nhìn ngó gì mà chui đầu vào lòng anh.

Thế là Vệ Lãng cười thầm đưa tay ra, che kín lỗ tai cậu.

Trong phòng ấm áp như mùa xuân, pháo hoa ngoài cửa sổ cứ nổ không ngớt, Giác Giác tựa vào lồng ngực Vệ Lãng, bàn chân nhỏ bên trong chăn yên tâm lắc lư qua lại.

Một hồi, Giác Giác bỗng nhiên rút cánh tay, hướng về trước duỗi, che lại lỗ tai Vệ Lãng.

Vệ Lãng không hiểu nhìn cậu.

Giác Giác xoay đầu lại, cười cười, ngượng ngùng nói:” Vệ Lãng không sợ, có Giác Giác ở đây.”.

Lời này như gió nhẹ thàng ba, thổi qua mùa xuân ấm áp nhất, phát nhẹ trong tim Vệ Lãng.

Anh dùng sức mà ôm chặt bảo bối trong lòng, như là ôm một trân bảo khó cầu.

Đúng đấy, có Giác Giác ở đây, anh không sợ gì cả.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cat-mong-tay-cho-cu-meo>